Otto Schneid
Papers

The White Eagle
(ha-Nesher ha-lavan)

17

ה נ ש ר ה ל ב ן

בגיל העמידה לא נוח לגבר להתבונן בעצמו ולראות, שאותה העמידה אינה עוד כל-כך זקופה. נוח יותר לא לשים לב או להתחמק מלעקוב אחרי בלתי רצויות. יוסי הזדקן והלך, הלך קצת יותר כפוף. גם את הצלמים לא אהב עוד, וביחוד החובבים היו בעיניו כמתעתעים. כל פעם כשנתן אמון בהם, סיפרו תמונותיהם בדויות ולא מה שידוע היה מתמול שלשום, לו ולכל, שהוא יוסי הנער, והלא לא פעם קרה לו, שלא השיג משרה ואמרו לו שהוא יותר מדי צעיר. רק כשקמה באוטובוס בחורה נחמדה למסור לו את מקומה, הסמיק ונדהם והביט פנימה. שם ראה מעין מסך בו הסתיר מעיניו מה שהיה. כך עשה לו חשבון קר ומצא, שאין טעם לברוח מן הזיקנה או להתבצר מבלתי נמנעות. קמעא קמעא אפשר להסיר את המסך, להתקרב אל מה שיתחשף ולהתרגל, אז אפילו ראש המדוזה לא יבהיל. כשאין פחד יש חיים. צריך רק להתחשב במעט השנים שנותרו ולהשתדל להשיג בהן מה שהשנים הרבות לא נתנו.

משאלות אדם עוברות בדיקה, וזאת קפדנית בימי נעורים, כי בלב הרבה בקשות, שאין מרשים להן לעבור אל ארצות המעשה. אחד הקולות הפנימיים נוהג לתרץ, לאמור שבוא יבוא מועד, ובזמן מן הזמנים ישתפרו התנאים ויאפשרו את הגשמה. עם ההתבגרות פוחתת הדחיה-ההשתמטות, אף-על-פי שהתנאים לא הוטבו אלא הורעו. ובהתקרב הקץ עוד יותר גובר עוז, ואדם מודה במשאלותיו ומביט אליהן בלי מסווה, גם כשהן משונות.

כך גילה יוסי כסופים שליווהו בימים קדומים, ועד היום היה מתרעם עליהם ומגרש אותם כשבאו אליו. משום-מה התגעגע על נשר לבן. בטוח, שכזה לא היה ולא נברא, למה אפוא יבלבל את המוח לעצמו או לאחרים. ונשר כלשהו מי יביית. את מי נשר לא יפצע או ימית. אולם בימי ילדות החזיק בידיו יונה לבנה, וזאת ישבה על ידו בבטחה, ובטחתו שלו גברה, והגבעה שעליה עמד גבהה עוד יותר וגאותו עלתה, והיונה עלתה לאטה ופרשה כנפים חזקות להפליא שגדלו, ומקורה גדל, והיא כנשר, וחגה מעליו ונעלמה. אכן, זאת לא היתה סתם יונה. זה היה נשר לבן, ועוד פעם אחת צריך להחזיקו ביד חזקה וללטפו, ואולי לא יהרוג, אלא ישיב חיבה, ואולי אפילו ירים, ישיא אל מרום. שמה, אל הענק ההוא, שראשו מוכתר בתלתלים כספיים כבדים וזקנו מאריך ועוד מעט יגיע ארצה. אילו היה סבא עוד חי והיה גדל יותר ועוד יותר, היה דומה לישיש הכביר הזה, שרגליו הבשומות מתקרבות וזרועותיו פרושות, כי על שמאלו נשר לבן וימינו פשוטה אל יוסי. רבים נהרו אל הגבעה, ופני כל ההמון אל מעלה. ליד יוסי עומד איש, המסביר לילדתו בלחש, שאותו מראה מופיע פעם אחת בכל אלף שנים. האיש הזה צעיר וזקנו דק. הוא יודע נגן וקול זמרה לו, אך אינו מזמר. הוא דרוך ומביט בהתפעלות ומקשיב לאיזו בשורה. רגליו יחפות, במצחו פצע עמוק והפצע מבריק כאודם, ובו משתקף המראה, ומסביב לאודם שאר אבנים טובות.

את היודע הזה כדאי לשאול על פשר הדבר, אבל יוסי מתבייש, והזקן האדיר קרב ויורד, ועוד מעט אולי יפצח פיו, ויוסי שותק. הנהו - וכולם זזו הצידה, וקשה להחזיק את העינים פקוחות בקרינת הישיש העצום. הרוח נושבת והנשר מנפנף כנפי שלג ופלדה. אל יוסי הפנים המאירים ואליו דברי סודו. מי ישיב את השכן היודע, שיפתור, ואיננו. אבל יוסי קלט, שהנשר לו יהיה ואליו הביאו הנשגב. הוי, לאן הלך היודע? כי נאה לו ליוסי לקבל את העוף הנפלא ולמסרו לילדתו, והנשר ישמע לה, והיא תהיה בשמים ובארץ. בידים רועדות מצביע יוסי אל המקום בו היתה הילדה, ובקשתו אינה יוצאת מגרונו. הזקן השמימי מתרומם, או כנפי נשרו הרימוהו, והאור הרב חוזר אל ביתו הגבוה. עיני יוסי שואלות את האופק, וכולו עלטה.